

η εθνική ενότητα, η βίαιη καταστολή και η δική μας αλληλεγγύη

Βρισκόμαστε περίπου ένα χρόνο μετά την απεργία των 300 μεταναστών, μια απεργία η οποία ανανέωσε τη δυναμική των αγώνων, των μεταναστών στην Ελλάδα και επαναπροσδιόρισε τα όριά τους. Παρατηρώντας την κοινωνική συγκυρία σήμερα, εύκολα συνειδητοποιεί κανείς ότι η συνέχεια ήταν αναντίστοιχη. Αυτό μαρτυρούν μεταξύ άλλων και οι επιχειρήσεις-σκούπες της αστυνομίας στην πλατεία της Ροτόντας, οι οποίες αποτελούν πλέον κομμάτι της καθημερινής ζωής για τον κόσμο που ζει και δραστηριοποιείται εκεί. Αυτή, εδώ και καιρό περιλαμβάνει τραμπουκισμούς, κατασχέσεις εμπορευμάτων, προσαγωγές, συλλήψεις, ξύλο στα τμήματα, παρακράτηση αδειών διαμονής, και απελάσεις. Πρόκειται δηλαδή για μια κατάσταση, όπου οι μετανάστες καθημερινά διαπραγματεύονται την ίδια τους την επιβίωση.

Το ιδεολόγημα της εθνικής ενότητας με προοπτική την έξοδο από την κρίση, βρίσκεται σήμερα στο προσκήνιο πιο έντονα από ποτέ. Στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, έχει δημιουργηθεί μια αντι-τροϊκανή φρασεολογία που επίμονα διοχετεύεται σε μοριακό επίπεδο στην κοινωνία. Πρόκειται για μια μέθοδο καταστολής των συνειδήσεων (και όχι μόνο) απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα της αναδιάρθρωσης, κατά την οποία τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του κράτους μετασχηματίζονται σε συμφέροντα ενός έθνους, αποκρύπτοντας τον ταξικό τους χαρακτήρα. Το ίδιο ιδεολόγημα συντηρεί (από άλλη σκοπιά) και η αριστερά (λιγότερο ή περισσότερο πατριωτική), φетиχοποιώντας τον αντι-τροϊκανό λόγο, την απώλεια εθνικής κυριαρχίας και παραβλέποντας ότι η καπιταλιστική σχέση ρυθμίζει έτσι και αλλιώς την ελληνική κοινωνία. Η καταστροφή της σχέσης αυτής, λοιπόν, δεν περνά από την απεξάρτηση από το διεθνές κεφάλαιο ή την ενίσχυση της αριστεράς (κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής) στις εκλογές, αλλά από την υπέρβαση των ορίων των ταξικών αγώνων. Στο όνομα αυτής της εθνικής ενότητας, οι μετανάστες περισσεύουν και αποτελούν στόχο για εξόντωση (τα φασιστικά πογκρόμ στην Αθήνα και οι σκούπες τις αστυνομίας, ή συνήθως και τα δύο μαζί, δίνουν κυριολεκτική σημασία στην λέξη). Η οικονομική ανάκαμψη της χώρας επιβάλλει την εκδίωξη τους μιας και μειώνουν την ανταγωνιστικότητα των μαγαζιών στο κέντρο, όπως αρέσκονται να λένε οι θιασώτες του νεοφιλελευθερισμού. Κανείς από αυτούς βέβαια δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει ότι το ημερήσιο κέρδος τους είναι μόλις μερικά ευρώ και ότι είναι κάπως οξύμωρο να κατηγορούνται για την πτώση της κερδοφορίας των μαγαζιών, σε μια χρονική στιγμή που οι συνθήκες διαβίωσης είναι πιο δύσκολες από ποτέ.

Οι μικροπωλητές της Ροτόντας βρέθηκαν τον περασμένο Φεβρουάριο στο στόχαστρο και με άλλο τρόπο. Η ένωση πεζών Θεσσαλονίκης (εύκολα μπορεί κανείς να ανιχνεύσει τις σχέσεις της με τον Δήμο) τόλμησε να τους επιτεθεί με το επιχείρημα: «τα πεζοδρόμια μας ανήκουν!»! Πρόκειται προφανώς για μια συγκαλυμμένη επίθεση (η συνεργασία δημοτόμπατσων-MAT στις σκούπες δεν φτάνει φαίνεται, στην προσπάθεια να «νομιμοποιήσουν» την βίαιη καταστολή στα μάτια της τοπικής κοινωνίας) από τους ίδιους ανθρώπους που κόπτονται για την ενότητα του έθνους και οι οποίοι ίσως καλύτερα να μη μιλάνε για το τι ανήκει και σε ποιον. Η δικιά μας απάντηση πρέπει να είναι, ότι οι δημόσιοι χώροι ανήκουν σε αυτούς που δραστηριοποιούνται σε αυτούς, είτε είναι από «εδώ», είτε είναι από «αλλού»¹. Δεν ανήκουν σε κρατικούς θεσμούς, πρόσωπα με εξουσία ή βλέψεις για αυτή, ιδιώτες, ή καμουφλαρισμένες ενώσεις των παραπάνω.

Εμείς απέναντι σε όλη αυτή την κατάσταση, πρέπει (με πρόταγμα την ταξική ενότητα) να βρεθούμε με τους μετανάστες. Η εξαθλίωση των τελευταίων ετών έχει έτσι και αλλιώς στενέψει την απόσταση, ανάμεσα στους όρους που αναπαράγονται μετανάστες και «ντόπιοι». Η αλληλεγγύη είναι απαραίτητη για να αντιμετωπίσουμε τους εκμεταλλευτές αυτού του κόσμου και όχι μόνο από «την μεριά των μεταναστών». Φυσικά δε μιλάμε για την αλληλεγγύη των κοινωνικών παντοπωλείων, που ξεφυτρώνουν υπό την ευγενή εποπτεία των διάφορων δήμων, της εκκλησίας ή των επιχειρήσεων². Μιλάμε για αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων, χωρίς εξουσιαστικά χαρακτηριστικά και δήθεν ευαίσθητες, θεσμικές/κομματικές διαμεσολαβήσεις. Για μια αλληλεγγύη έμπρακτη και ουσιαστική, η οποία θα απαντάει σε ανάγκες που δημιουργούνται. Και φυσικά χωρίς πατερναλιστικό περιεχόμενο, σαν αυτό που βλέπουμε σε προσπάθειες της αριστεράς, με στόχο την άντληση πολιτικής υπεραξίας. Η περιοχή της ροτόντας είναι γεμάτη φοιτητές, αρκετές από τις ώρες της εβδομάδας. Πιστεύουμε λοιπόν ότι αναλογεί μια τέτοια κουβέντα στους φοιτητικούς συλλόγους, αλλά και κάτι παραπάνω από αυτό. Νιώθουμε λοιπόν την ανάγκη να βρισκόμαστε και να καλέσουμε και ολόκληρη τη φοιτητική κοινότητα να βρίσκεται στην εκδήλωση του επόμενου Σαββάτου (24/3), στην Ροτόντα, στις 11:30π.μ. (η οποία προέκυψε μέσα από μια σειρά ανοιχτών συνελεύσεων), βλέποντας την ημέρα αυτή ως την αρχή μιας συνέχειας (μιας σταθερής δομής ίσως) και όχι ως μια μεμονωμένη έκλαμψη.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΕΣ - ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

ΡΟΤΟΝΤΑ, Σάββατο 24/03, 11:30πμ

1. Σύμφωνα και με αυτά που λέμε παραπάνω, προτιμούμε την προσέγγιση ντόπιοι από εδώ και από αλλού. Οι λέξεις μετανάστες και ντόπιοι κατακερματίζουν σε ταυτότητες που δημιουργούν περισσότερο μια νεφελώδη εικόνα, παρά ανατακτούν την πραγματικότητα.

2. Τον τελευταίο καιρό, θεσμικοί φορείς προσπαθούν να αφομοιώσουν το λεξιλόγιο και τις πρακτικές των ανταγωνιστικών κινήματων θέλοντας να δείξουν την «ανθρωπιά» τους (οι ίδιοι που υποτιμούν κάθε πιχηή της ανθρωπίνης ύπαρξης) αλλά και να δώσουν διαστρεβλωμένα και λιγότερο επικίνδυνα νοήματα. Κοντινό μας παράδειγμα αποτελεί το «αυτοδιαχειριζόμενο» κατάστημα Λογότυπος, στο ΑΠΘ.